THE SHOES

FERDINANDO

GILLETTE పురుషుడు, బూట్లు

THE FAMILY · 02

తేడా ఏమిటి?

అది 10 నవంబర్ 1984, ఉదయం 9:30. మా నాన్న నా గది తలుపు తెరిచి, వెలుతురు లోపలికి రానిచ్చి, అన్నారు: “Nando, కారబినియేరి తలుపు దగ్గర నీ కోసం అడుగుతున్నారు. ఏం దరిద్రం చేశావురా నువ్వు?”

“నాన్నా,” అన్నాను, “ఆటపట్టిస్తున్నారా? నన్ను పడుకోనివ్వండి. ఈ తెల్లవారుజామునే ఆలస్యంగా వచ్చాను. నిన్న Melania నన్ను పిండి పిప్పి చేసింది.”

“ఎవత్తెరా ఆ Melania? ముందు ఆ ముడ్డి లేపు, ముఖం కడుక్కో, బట్టలు వేసుకో, బయటకు రా. వాళ్ళతో మాట్లాడి వాళ్ళకేం కావాలో తెలుసుకో.” “సరే, వస్తున్నా.”

మార్షల్ Posca, డిప్యూటీ బ్రిగేడియర్ Patanè నా గుర్తింపు పత్రం తనిఖీ చేసి, ఆ తర్వాత నాతో అన్నారు: “సైనిక సేవ బాధ్యతను నెరవేర్చడానికి మీరు 17 నవంబర్‌న Caserta లోని Ferrari Orsi సాయుధ దళాల పాఠశాలకు హాజరు కాకపోతే, సైనిక ప్రాసిక్యూటర్ కార్యాలయం రేపు ఉదయమే అరెస్టు వారెంట్ జారీ చేస్తుంది. మేము వచ్చి మిమ్మల్ని జైలుకు తీసుకెళ్తాం.”

నేను వాళ్ళ వైపు చూసి అన్నాను: “కాఫీ తాగుతారా? నేను ఇప్పుడే లేచాను. వెంటనే వస్తాను, ఈ సినిమా రెండో భాగం అప్పుడు చెప్పండి. మీరు సరదా మనుషులు, ఒప్పుకోవాలి.”

నాకు మతి పోయిందని మా నాన్న సైగ చేయడంతో ఆ సైనికులు కొంచెం ఆగారు. వంటగది నుంచి తిరిగి వచ్చాక, నాకు నిర్బంధ సైనిక సేవ కార్డు ఏదైనా రావాల్సి ఉందా అని అడిగాను. వాళ్ళ దగ్గర

మా అమ్మ సంతకం చేసిన ఒక రసీదు ఉంది; ఆమె ఆ క్షణంలో పనిలో ఉన్నారు.

ఇంకో క్షణం కూడా వృథా చేయకుండా, ఆ అపార్థానికి క్షమాపణ చెప్పి, ఆ రోజున అక్కడ ఉంటానని హామీ ఇచ్చాను — పెరుగులా గడువు ముగిసేవరకు పన్నెండు నెలలు వేసుకునే ఆ బట్టలు వేసుకోవడానికి సిద్ధంగా.

నేను సిద్ధమయ్యాను. నేను బయలుదేరిన రాత్రి, మా నాన్న చేయి ఊపి వీడ్కోలు చెప్పారు. నా దగ్గర ఉన్న కొద్ది లీరాలకు — ఈ రోజు పది యూరోలకు సమానం — ఇంకొంచెం కలపమని అడిగినప్పుడు, ఆయన అన్నారు: “పొదుపుగా వాడుకో. నీకు నెలకు 60,000 లీరాలు వస్తాయి. బతకడానికి నీకు ఉండేది అంతే.”

మా అమ్మ నిద్రపోతున్నట్టు నటించి జవాబు ఇవ్వలేదు. రాత్రి 11:45 కి, నా స్నేహితుడు Oreste వాళ్ళ నాన్న Fiat 850 లో మా ఇంటికి వచ్చాడు — వాళ్ళ నాన్న రైల్వేలో పనిచేసేవారు — నన్ను స్టేషన్‌కు తీసుకెళ్ళాడు. అప్పుడు నాకు మా అమ్మానాన్నల ప్రవర్తన అర్థం కాలేదు. వాళ్ళు చేసింది నాకు మామూలుగానే అనిపించింది. అదే నా మొదటి అసలైన పాఠం.

మర్నాడు ఉదయం 6:10 కి Naples చేరుకున్నాను, అక్కడి నుంచి Caserta కు రైలు ఎక్కాను. స్టేషన్‌లో సైనిక శిబిరానికి దారి అడిగి, గేటు వరకు ఇంకో ముప్పై నిమిషాలు నడిచాను. డ్యూటీ అధికారికి హాజరు చెప్పాను; ఆయన అన్నారు: “ఇంకో ఆలస్యపు రాక, 9/84 బ్యాచ్.” నేను ఒక కొత్త ఇంట్లోకి అడుగుపెడుతున్నాను. ఏడాది తర్వాత దాన్ని వదిలి వెళ్ళాను.

నన్ను నేరుగా సామగ్రి గిడ్డంగికి పంపారు. నాకు ఇచ్చారు: ఒక బ్యాక్‌ప్యాక్, రెండు జతల యుద్ధ బూట్లు — ఒకటి పొట్టివి, ఒకటి పొడవైనవి — ఒక బెల్టు, ఉన్ని సాక్సులు, రెండు భోజనపు డబ్బాలు, ఒక కప్పు, ఒక నీళ్ళ సీసా, మందుల కోసం ఒక ఉక్కు పెట్టె, స్నీకర్లు, మభ్యపెట్టే దుస్తులు, ఒక టోపీ, ఒక అధికారిక యూనిఫాం, శిబిరంలో వేసుకునే ఒక ఫెజ్ టోపీ, మొదటి ప్రపంచ యుద్ధం నుంచి నేరుగా

వచ్చినట్టున్న రెండు జతల బాక్సర్ షార్ట్లు, పొడవాటి చేతుల రెండు ఉన్ని బనీన్లు. ఆ బనీన్లు నా ప్రాణాన్ని ఎంతగా కాపాడతాయో ఇంకా గ్రహించకుండా నేను నవ్వుకున్నాను.

ఒక సినిమా లోపల ఉన్నట్టు అనిపించింది. ఈల వేసుకుంటూ బయటకు నడిచాను; ఎదురుగా వస్తున్న ఒక అధికారి నన్ను ఆపి, ఆయనకు సెల్యూట్ చేయనందుకు రెండు రోజుల శిక్ష వేశారు. నలభై ఎనిమిది గంటలు ఎవరినీ చూడకుండా నా పడకకే పరిమితం కావాలని విధి నిర్ణయించింది.

వరుసగా రెండు ఉదయాలు నాకు మరుగుదొడ్ల పని పడింది: 280 మంది ఏరిగిన తర్వాత టాయిలెట్లు శుభ్రం చేయడం — వాళ్ళందరూ లోపలికే వేయగలిగినవాళ్ళు కాదు. నాకు అసహ్యం వేయలేదు. అది కూడా సైనిక సేవే. అందరూ ఒకే రంగులో ఏరుగరని, అది కేవలం తిండి వల్ల మాత్రమే కాదని నేను చూసి నేర్చుకోవాల్సి వచ్చింది.

ఒక వారం తర్వాత, మా ఊరికి దగ్గరి నుంచి వచ్చిన ఒక తోటి సైనికుడు నన్ను చూడటానికి వచ్చాడు. అతని పేరు Franco Nicolò, 5/84 బ్యాచ్. పౌర జీవితంలో అతను ప్రపంచ ప్రసిద్ధ బూట్ల బ్రాండ్‌కు సేల్స్ ప్రతినిధి. అతనికి నేను నచ్చాను. నలభై రోజుల తర్వాత నాకు నలభై ఎనిమిది గంటల సెలవు ఇప్పించాడు, మేమిద్దరం అతని కారులో ఎగిరిపోయినట్టు ఇంటికి వెళ్ళాం. ఎనిమిది గంటల ప్రయాణం, కానీ విలువైనది.

ఇంట్లో, నేను పారిపోయి వచ్చానా అని మా అమ్మ అడిగారు. నేను ఇంకా చాలా కాలం తనకు అడ్డు లేకుండా దూరంగా ఉంటానని ఆమె ఆశించారు. ఆదివారం అర్ధరాత్రి Franco నన్ను ఎక్కించుకున్నాడు, మేము తిరుగు ప్రయాణం మొదలుపెట్టాం.

నేను ఎక్కుతుండగా, ఐదు లీటర్ల వైన్ కూజాను నా కాళ్ళ మధ్య పట్టుకోమన్నాడు. అది అతని మార్షల్ కోసం — ఆయన దృష్టిలో మంచిగా ఉండే ఒక మార్గం. కానీ శిబిరానికి చేరేసరికి మేము తాగి ఉన్నాం. వెంటనే రెండు రోజులు అనారోగ్యమని రిపోర్ట్ చేశాం.

తర్వాత ఒక అధికారి అందరి ముందూ Franco ను బెదిరించాడు. Franco జవాబిచ్చాడు: “మనం శిబిరం బయట అడుగుపెట్టిన క్షణం, నిన్ను కాల్చేస్తాను.” ఆ అధికారి అతన్ని అరెస్టు చేయించి సైనిక న్యాయస్థానానికి పంపాడు. అతనికి అరవై రోజుల సైనిక జైలు పడింది.

ఆ తర్వాత అతన్ని అక్కడ మళ్ళీ చూడలేదు, ఎందుకంటే నన్ను వేరే చోటికి బదిలీ చేశారు. కానీ ఆ కాలం ముగిశాక, మేము తరచూ పని దగ్గర కలుసుకుని కలిసి తినేవాళ్ళం, మార్షల్ వైన్‌ను గుర్తు చేసుకుంటూ.

అతను సెల్ఫ్-సర్వీస్ బూట్ల దుకాణాలు తెరిచాడు, వ్యాపారం బాగా సాగింది. ఏదైనా కొనడానికి వెళ్ళినప్పుడల్లా నాకు రాజమర్యాద దక్కేది — తగ్గింపు మీద తగ్గింపు. కానీ అతను నాకంటే మంచి అమ్మకందారుడని నాకు మాత్రమే తెలుసు. నేను ఒక్క మాట కూడా అనలేదు. నేను అప్పటికే GILLETTE పురుషుడిని.

కొత్త సైనికుల శిక్షణా కేంద్రం

శిక్షణ మొదలైంది: ఒక రైఫిల్‌ను విప్పి మళ్ళీ బిగించడం, ఆ తర్వాత ఇంకొకటి, ఆ తర్వాత ఒక పిస్టల్. వాటిని శుభ్రం చేయడం. కవాతులు, పరుగులు, విరామాలు, భోజనశాల, శిబిరం చుట్టూ తప్పనిసరి పనులు, సైనికుల భోజనశాల, నాన్-కమిషన్డ్ అధికారుల భోజనశాల, అధికారుల భోజనశాల.

క్రిస్మస్, రాత్రి తొమ్మిది, గడ్డకట్టే చలి. ఆ ఉన్ని బనీన్లు ప్రాణాలు కాపాడాయి, ముఖ్యంగా మా మొదటి కాపలా విధులు మొదలైనప్పుడు. ఆ తర్వాత బహుమతిగా పదిహేను రోజులు మందుగుండు గిడ్డంగికి కాపలా ఇచ్చారు. స్నానం ఒక ఎండమావి. లోదుస్తుల లోపల పరాన్నజీవికీ మురికికీ, పుట్టుమచ్చకూ పేనుకూ తేడా తెలిసేది కాదు.

ఉష్ణోగ్రత పిచ్చెక్కించేది: మైనస్ 30 డిగ్రీలు. మూత్రం పోయడం అసాధ్యం — అది గడ్డకట్టేది, మగతనానికి అంటుకున్న మూత్రపు హిమలంబంతో తిరగాల్సి వచ్చేది. హహహహహహ.

నిద్రపోవాలని కనీసం ఆలోచించినా, శిక్షకూ జైలుకూ గురయ్యే ప్రమాదం ఉండేది. ఎక్కడికి వెళ్ళాలన్నది సమస్య కాదు: మేము అక్కడే కాపలా కాస్తున్నాం, ఖైదీలకూ మందుగుండు కర్మాగారాలకూ మధ్య.

ఒక సెలవు సాయంత్రం, నేను అధికారుల భోజనశాలకు కొంత దూరంలో ఉన్నాను. ఆకర్షణనూ అధికారాన్నీ వెదజల్లుతున్న తమ అధికారులతో నృత్యానికి వస్తున్న అందమైన, సుగంధం వెదజల్లే స్త్రీలను చూశాను. సాయుధ అశ్వికదళంలో కెప్టెన్‌గా సేవను వదిలిన తర్వాత, ఇరవై రెండేళ్ళ వయసులో మా నాన్న ఎదుర్కొని ఉండాల్సిన కష్టం నాకు అర్థం కావడం మొదలైంది. ట్యాంకులు. నేను నడపాల్సినవి సరిగ్గా అవే, కానీ నేను వాటిలో ఒకదాని లోపల కూడా పట్టేవాణ్ణి కాదు.

కానీ ఒక మధ్యాహ్నం నా కంపెనీ కమాండర్ నన్ను బయటి పని కోసం పిలిచారు. ఒక స్త్రీని కారులో Naples కు తోడుగా తీసుకెళ్ళాలి. ఆమె ఎవరో ఎవరూ చెప్పలేదు. తర్వాత తెలిసింది: ఆమె శిబిరానికి నాయకత్వం వహిస్తున్న జనరల్ కూతురు.

ఎంపిక నా మీద పడింది, ఎందుకో ఎవరూ చెప్పలేకపోయారు. నేను సైనికుడిని; అవి అధికారిక పనులు, అదనంగా డబ్బు ఇచ్చేవి. కానీ కథ అంతా డబ్బు గురించే కాదు.

ఆమె పేరు Carla. ముప్పై ఎనిమిదేళ్ళు, ఎప్పుడూ పెళ్ళి కాలేదు, ఎప్పుడూ నిశ్చితార్థం కాలేదు. అందమైనది అంటే సరిపోదు — కవ్వించేది, చిలిపిది, కనీసం చెప్పాలంటే.

అది నా మొదటి 'మగ' సాహసం, అస్సలు చెడ్డది కాదు. ఆమె నా కోసం మళ్ళీ వెతికిందని విన్నాను, కానీ అప్పటికే నన్ను సైన్యపు క్రీడాకారుల కంపెనీకి మార్చారు. నేను రగ్బీ ఆడాను, తర్వాత సైనిక జాతీయ జట్టులోకి వచ్చాను.

బూట్లు

బూట్ల గురించి మనం అరుదుగా తీవ్రంగా ఆలోచిస్తాం, అయినా అవి శరీరానికీ మనసుకూ ఎంతో ముఖ్యం. ఆ రోజుల్లో అవి తోలుతో చేసినవి కావడం ఇంకా ముఖ్యం — పాదాలను పొడిగా, శరీరం మొత్తాన్నీ పనిచేసేలా ఉంచిన ఏకైక పదార్థం అదే.

నేను ఎప్పుడూ ఎక్కువ బూట్లు వాడలేదు. చాలా కొన్నే ఉండేవి, ఉన్నవాటిని ఎప్పుడూ బాగు చేయించడానికే ప్రయత్నించాను. నాకు పనితీరు ముఖ్యం, అందం కాదు. మీకు నచ్చిన బూట్లతో మీకు నచ్చిన ఎవరి ముడ్డి మీదైనా తన్నవచ్చు, వాటికి డిజైనర్ లేబుల్ ఉందో లేదో ఎవరూ చూడరు.

ఈ రోజు నా భార్య ఒక సెల్ఫ్-సర్వీస్ బూట్ల దుకాణం దగ్గర ఆగమంటుంది. ఆ దుకాణం ఒకప్పుడు నా తోటి సైనికుడు Franco ది అని నాకు గుర్తొస్తుంది, మేము లోపలికి వెళ్తాం.

నలభై ఏళ్ళు గడిచిపోయాయి. అది ఇంకా అలాగే ఉంది — అదే అమరిక. నా భార్య తన బూట్లు ఎంచుకుంటూ, వేసుకుని చూడటానికి బల్లల వైపు వెళ్ళే ముందు, పెట్టెలను పట్టుకోమని నా చేతికి ఇస్తుంది.

ఈలోగా, ఒక స్త్రీ ఆడవాళ్ళ విభాగం ఎక్కడని అడుగుతుంది, నేను దారి చూపిస్తాను. ఒక పెద్దమనిషి ఒక బూటు 41 సైజులో ఉందా అని అడుగుతాడు, ఆ సైజు అయిపోయిందని చెబుతాను. బూట్లు వేసుకుని చూస్తున్న ఇద్దరు స్త్రీలు నా అభిప్రాయం అడుగుతారు, ఆ జతల్లో వాళ్ళు అద్భుతంగా ఉన్నారని చెబుతాను.

నా భార్య ఏమీ గమనించదు. ఇరవై నిమిషాలు, నాకే తెలియకుండా, నేను దుకాణం సహాయకుడిని అయిపోయాను. అందరూ నా దగ్గరికే వస్తారు. మగవాళ్ళకు చల్లగా, చెడ్డగా జవాబిస్తాను, ఆడవాళ్ళకు మాత్రం వాళ్ళ ఎంపికల మీద నా ఆరాధన అంతా దక్కుతుంది.

బిల్లింగ్ కౌంటర్ నిండిపోయి దాదాపు స్తంభించిపోతుంది. ఏం జరుగుతోందో యజమానికి అర్థం కాదు. మా బూట్లకు డబ్బు కట్టి బయలుదేరుతాం, కానీ ముందు అతనికి Franco తెలుసా అని

అడుగుతాను. “అవును,” అంటాడు, “ఆయన మా నాన్న.” “అయితే ఆయనకు నా నమస్కారాలు చెప్పండి.”

మేము బయటకు వెళ్తుంటే, ఆ స్త్రీలు నా వైపు చూపిస్తూ చేయి ఊపుతారు. నా భార్య ఇంకా ఏమీ గమనించదు.

సమస్య దాదాపు రెండు గంటల తర్వాత వస్తుంది, నా కూతురు ఆ బూట్ల దుకాణానికి మళ్ళీ వెళ్ళాలంటుంది. అక్కడ యజమాని కొడుకు నన్ను పక్కకు తీసుకెళ్ళి అంటాడు: “Frega గారూ, కౌంటర్ దగ్గర నేను ఏమీ చెప్పలేదు. వినియోగదారులు విని గొడవ చేయకూడదనుకున్నాను. నాన్నకు 2021 లో ఘోర ప్రమాదం జరిగింది, 2023 లో ఆయన మమ్మల్ని వదిలి వెళ్ళిపోయారు.”

నాకు నిజంగా చాలా బాధగా ఉంది. అతని నాన్నతో నేను గడిపిన ఒక కథను అతని కొడుకుకు చెబుతాను, అతను కళ్ళలో నీళ్ళతో నన్ను గట్టిగా కౌగిలించుకుంటాడు.

నా కూతురు తన బూట్లు కొని, డబ్బు కడుతుంది, మేము బయలుదేరుతాం. వీడ్కోలు చెబుతూ ఆ కొడుకు గట్టిగా అంటాడు: “నన్ను చూడటానికి రండి. మీలాంటి అమ్మకందారులు నాకు కావాలి, ఉచితంగా పనిచేసేవాళ్ళు.” నేను అంటాను: “మీరు నా పుస్తకాలు డౌన్‌లోడ్ చేసుకోలేదు కదా?”

అతను నవ్వుతాడు. జీవితం సాగిపోతుంది.

Ferdinando